

DDT

Kapota Tábor / Kateřina Pokorná

Na programu k představení inscenace hry Kateřiny Pokorné DDT se divák pod čarou setká s informací, že se jedná o satirickou komedii o lidech a hmyzu ... Sorry jako! Následuje další informace: Adaptace hry bratří Čapků Ze života hmyzu.

Kateřina Pokorná, autorka a režisérka inscenace v jedné osobě, si spolu s celým svým souborem (Kateřina Pokorná Tábor = KAPOTA) vybrala cíl své kýžené satiry, a tím cílem je premiér České republiky Andrej Babiš.

Ve hře vystupuje postava jménem Pokoutník. Pokoutník Kateřiny Pokorné je zobrazením Andreje Babiše, kterého jednotliví členové souboru vnímají jako člověka rozdělujícího společnost, vytvářejícího strach z migrantů, autora elektronické evidence tržeb (EET – zde je inspirace k poněkud diskutabilnímu názvu hry názvu hry DDT) atd.

Nutno říci, že bratři Čapkové do své hry druh pavoukovitých nezačlenili. Nicméně i ostatní postavy (dvojice Chrobák, Chrobáková, Lumek, Jepice, Mravenec, Hlemýžď a Kukla) jsou jen prvoplánově inspirovány postavami ze hry bratrů Čapkových a nejsou využity k jednoznačnému a funkčnímu vyobrazení lidských nedokonalostí a špatností, což by ovšem adaptace jako taková neměla postrádat. Spíše jde o vybraný vnější rámec, do kterého je problém spojený s existencí Andreje Babiše na postu premiéra ČR včleněn.

Představitel Pokoutníka Dušan Duch Běhounek ztělesňuje politika, který je předobrazem postavy s nízkou mírou komediálnosti a komiky. V projevu se více než je třeba opírá o realistické lhaní a strašení, což vede k popisnosti. Ostatní účinkující sice plní svůj úkol, ale to nestačí. Například Chrobák a Chrobáková (Dušan Ingr a Hana Hořejšová), ze všech nejvýraznější reprezentanti jedné nevábné lidské vlastnosti, kutálejí svoji hamižnou kouli, nicméně hamižnost jako takovou v podstatě nezobrazují.

Největším nedostatkem je málo výrazné vyobrazení charakteristických vlastností jednotlivých hmyzích druhů, zde reprezentujících konkrétní lidské vlastnosti, a nedůslednost v jejich průběžném jednání, čitelnost jejich usilování a začlenění do společnosti – zde do celku obyvatel palouku, na kterém se děj odehrává. Chybí konkrétní situace. Například: má-li divák vidět, že Pokoutník rozděluje společnost, musí být napřed zobrazena společnost jednotná, a poté v kontrastu společnost rozdělá, to všechno s jasným vyjádřením procesu rozdělování. Z pohledu na divadelní řemeslo pak ze všeho nejvíce chybí mizanscéna. Přesně a čitelně vystavěná situace v prostoru s jasným vyzněním. Vlastně by mělo jít o sled jednotlivých mizanscén – Kateřina Pokorná coby režisérka však vede celý děj v jedné lince bez důsledného budování temporytmu a v podstatě rezignuje na funkční členění děje. Zde ze všeho nejvíce chybí dramaturg, který by režisérce řekl, tohle ano a tohle už ne, tomu sice rozumíš ty, ale v této podobě tomu divák neporozumí tak, jak by sis přála.

Postava nazvaná jako Kluk (Jan Procházka) je odvozena od původního Tuláka. Stejně jako Tulák i Kluk komentuje s výjimkou první písničky v ostatních živě zpívaných písních doprovázených hrou na kytaru jednání některých dalších aktérů. Kluk jako takový má ke svému protipólu Tulákovi ze všech nejblíže.

V návrzích scény a kostýmů jejich autorka (opět Kateřina Pokorná) vykazuje výtvarné cítění, scéna jako taková je jednoduchá a vkusná a některé kostýmy vystihují charakter postavy, ba vhodně jej dotvářejí.

Ve výsledku bylo představení hry DDT diváky přijato příznivě a s pochopením. Velkým kladem je snaha autorky a režisérky i celého souboru vymezit se vůči stávající politicko-spoločenské situaci se snahou vyburcovat veřejnost k aktivitě, která by mohla přinést změnu k lepšímu. Pokud by Kapota našla více možností ke komediálnímu vyjádření, pokud by našla nabroušenější satirické ostří, byl by výsledek mnohem působivější.

Ladislav Vrchovský